

Britannian Tilanne

Kirj. DANIEL HORSLEY

SEN jälkeen kun Britannian Työväen Puolue on muodostunut hallitsevaksi parlamentaariseksi voimaksi Britanniassa, on tämä puolue tullut työväenliikkeiden huomion polttopisteeksi. Jotkut tuntuvat arastellen katselevan tätä oletettua voimaa, peläten että ennakko-vaalien lupaukset ovat vaikeita täyttää. Vähän kuitenkin merkitsee se, mitä jotkut ajattelevat siitä, mitä pitäisi tehdä ja mitä voidaan tehdä. Pääasia on se, mikä voimasaoleville työväenpuoluelaisille on mahdollista saavuttaa. Kapitalismi on Suur-Britanniassa horjumaton, eikä järjestelmää suinkaan voida muuttaa parlamentaarisilla säädöksillä.

Tärkeä kysymys harkittavaksi on se, onko Britannian työväestön köyhtyminen sisäinen vai ulkonainen pulma. Marx sanoo, että kapitalistinen yhteiskunta on suunnattoman suuri tavaran kasautumistila. Työläisten riistämisen tuloksena nämä tavarat yhä kasaantuvat varastoihin ja teollisuuden pyörien on pakko lakata pyörimästä, ellei löydetä liikatuotannolle markkinoita. Jokainen kapitalistinen ryhmä on kansallisesti vastakkain saman pulman kanssa. Markkinoiden kahmimiseksi ne joutuvat repivään kilpataisteluun ja usein sotaan. Taistelut ovat taisteluita markkinoiden valtaamiseksi.

Työvoiman hinta

Mikä on se määrävä voima, joka kiihoittaa taistelua, jossa työläiset kipeimmin tuntevat kapitalismin rautaisen käden puristuksen? Työvoima on tavaraa, kuten muutkin myytävänä olevat kauppatavarat ovat tavaraa. Työvoimalla on käyttö-arvo ja vaihto-arvo. Työvoiman hinta määritellään sen tuottamiskustannuksilla ruuan, vaatteiden ja suojan muodossa. Verratkaa itämaiden ja Suur-Britannian työläisten erilaisia elintasoja toisiinsa. Nykyistä tuotantokoneistoa käytetään näissä molennuissa maissa, tosin eri asteillaan ja siläli kuin ammattitaidon tarve katoaa, voidaan siis otaksua, että tuotanto yhtäläistyy. Molemmat tuottavat tavaroita vaihtoa varten. Jos

työvoimatavaraa Kiinassa voidaan ostaa kymmenellä sentillä päivältä, mitenkä voi olla mahdollista Britannian työläisille, joiden elinkustannukset aina ovat korkeammat kuin kiinalaisten, myydä työvoimaansa niin halvalla, että heidän työnantajansa voisivat sillä tuotettuja tavaroita myydä markkinoilla maailman kummallakin puolen halvemmalla kuin kiinalaisella työvoimalla tuotettuna?

Olisi muistettava, että Britannian Työväen Puolue on lupautunut korottamaan brittiläisten työläisten elintasoja. Tämä voidaan toteuttaa vain korottamalla työpalkkoja. Mutta miten voi Britannian hallitseva luokka korottaa työpalkkoja, kun sellainen kilpailu, kuin on vastassa idässä, on niin suuri? Kuka tahansa, joka uskoo, että Intian ja Kiinan työläisten ryöstäjät tulevat korottamaan brittiläisten työläisten työpalkkoja, on utopistinen uneksija.

“Rationalisoimisen” rajat

“Tavaraan sisällytetty yhteiskunnallisesti välttämätön työvoima määrää sen hinnan.”— Tämä tosiasia tulee sitäkin huomattavammaksi, kun tätä keskittämisuunnitelmaa laajennetaan. Työväen puolueilla ei ole ajatustakaan ottaa rautateiden, kaivosten ja tehtaiden nykyisiltä omistajilta heidän omistusoikeuttaan. Politikointsijain pyrkimys on saada hallitus niitä käyttämään ja siten poistamaan tarpeettomat kustannukset. Toivotaan hartaasti, että työttömät palaisivat työhön. Mutta yksityisomistus tämän keskittyneisyyden alaisuudessa tulee jatkumaan. Palkkajärjestelmä yhä tulee pysymään ja luomaan yliarvoa omistajille.

Työväenpuoluelaiset eivät ole tehneet mitään, eivätkä aiokaan tehdä mitään valtuutuksen vuokraus-, koron- ja voitonkiskomisoikeuksien poistamiseksi. Mitenkä he sitten voisivat halventaa tuotantokustannuksia ja samalla kertaa korottaa tuotantokustannuksia asettamalla työttömät takaisin työpaikoilleen? Se on huumausstilassa syntynyt unelma. Ennenkuin Työ-

väen Puolue pääsi satulaan olivat nämä teollisuudet keskitetyt ääriivoihinsa asti. Kustannukset oli leikattu luuta myöten. Alastomana totuutena seisoo Suur-Britannian edessä se, että kilpaileva kapitalismi on siellä saavuttanut huippukohtansa ja on nyt laskeutumassa. Jokainen uusi kehitysvaihe tulee vähentämään tuotantokustannuksia tai sitten tavarat jäävät seisomaan myymättöminä ja työväestölle koituu entistä syvällisempi pulatilanne.

Verhona olevat savupilvet

Britannia haluaa halvempaa hallitusta. Sellaisen tarve on käynyt perin kipeäksi. Tässä tarkoituksessa harkitaan jo laivaston ja armeijan rajoittamista. Heidän tutkimustensa ilmapuntarin pitäisi osoittaa olevan riittävästi voimaa, että ei kapitalistiselle järjestelmälle tulisi mitään vaaraa. Britanniassa nykyään käytetään 600 miljoonaa dollaria vuosittain aseistumiseen ja köyhien avustukseen. Voitte helposti arvata, minkäverran käytetään yleisen kasvatustyön hyväksi. Kaikenlaisia illallisia, kotikekkereitä, sivunäytelmiä ja tupakointisaleja järjestellään työläisille, että voitaisi saada heidät unhoittamaan sen suuren pulman, joka heillä mielessään pitäisi olla.

Työväen Puolueesta elävät voivat menestyä jonkun aikaa näillä muinaismuistojen joukkoon kuuluvilla keinoillaan ja luomansa harhakuvat voivat näyttää ja tuntua hyviltä, kun-

nes lähestyvä pulakausi todistaa entistä selvemmin, että parlamenttaarinen hommailu ei voi parantaa Britannian edesottamisia, vaan että parannus löytyy työläisten teollisesta voimasta, jonka he omaavat tehtaissa, kaivannoissa ja kaikilla tuotannon aloilla.

Ei keskittäminen kaikkine kasaantuvine kapitalistisine sairauksineen, vaan yhteiskunnallistuttaminen teollisine vapauksineen ja työläisten kontrollin alaisena on se, joka vähän myöhemmin nähdään olevan ainoa tie ulos sekasorrosta ja kaaoksesta — järjestyneisyyteen. Suuri ja horjumaton totuus on, että lainlaadinnallisten kanaalien kautta eivät työväen, eikä muittenkaan aineiden politikoitsijat muuta kuin pettävät työläisiä ja johtavat heidät tylsyyteen. Kun taistelutarmoiset työläiset aikovat lakkoutua, sanotaan heille, että he eivät saa lakkoutua työväen hallitusta vastaan ja että heidän on odotettava, kunnes saavat parannuksia laillista tietä.

Ei kuitenkaan ole mitään lakia, joka voisi sulkea aukon työttömien ja työpaikkojen välillä silloin kun kerran tuotantokoneiston kehitys on heidät syrjäyttänyt ja koneet ottaneet paikkansa. Tämän aukon tukkiminen kapitalismin vallitessa on suorastaan mahdottomuus. Se tutkitaan ja työväenkysymys ratkaistaan vasta sitten kun tuotantokoneisto tulee työväenluokan omaisuudeksi ja kaikki työn luomat tuotteet kuuluvat työväen luokalle.

Ken Onnemme Saanut Lie

*Ken meidän onnen saanut lie
tään elämän hyöriässä —?
En tiedä — etkö sinäkään —
Kaks' ihmistä sen edestään
löys elon kevähässä.*

*Ei toinen toistuan lohduttaa
he voi nyt koskaan illoin,
Kun kaipuu sieluansa syö,
ilku toisen, toisen runotyö
on ainut lohtu silloin.*

*Kuin lapset metsään eksyneet
me ikävin saamme käydä.
Täüll' ääks' eroon tiemme jää.
Ei sydän sydäntä etsivää
nyt enää koskaan löytä.*

*Ken meidän onnen saanut lie,
en tiedä —? Mutta kaksi
nuorta jos sen omakseen sai,
tää maailma muuttunut olis' kai
heille onnen valkamaksi.*

—Samuel Maki.